

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATIRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

TEODORO RITTER.

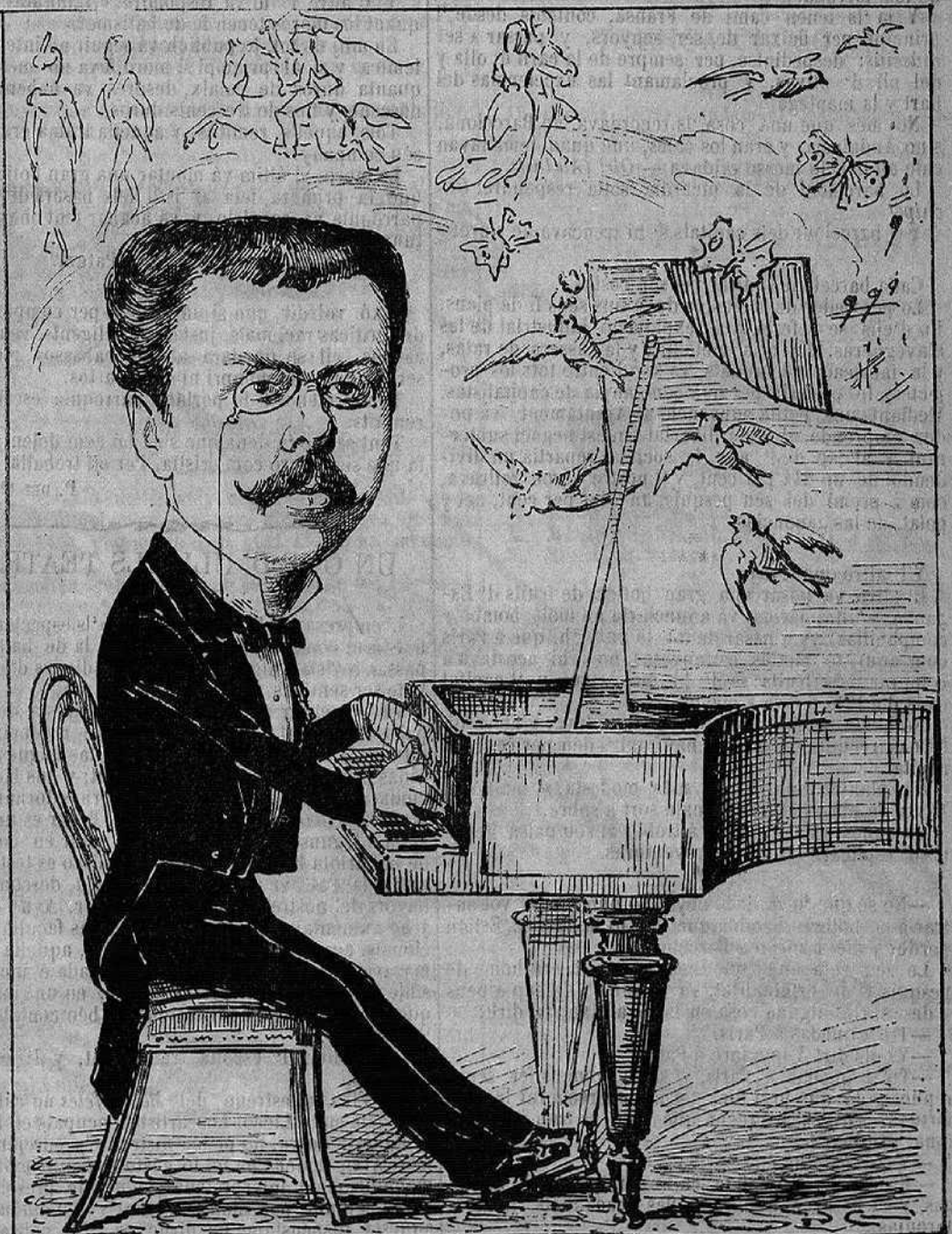
Miréuse'l... Son viu anhel
té per joguinas las reglas:
quan acaricia las teclas
las teclas veuen lo cel.

Y 'l públich, no sap perquè,
esclau de tanta dulsura,
arrobat, ple de ternura
al cel s' eleva també.

Una Tecla, noya hermosa,
que a n' en Ritter escoltava,
entussiasmada exclamava:
¡Quina mà més primorosa!

«Ell es lo mèu bell ideal,
si fos solter y 'm volia,
sens cap esforços l' hi daria
mil cops lo sí natural.»

¡Quantas com aquesta n' hi han
que havent sentit aquests dias
de 'n Ritter las fantasias
de nit lo somiarán!

Teodoro Ritter.

UN MEDI DE FER FORTUNA.

Un lector de l'Esquella 'ns escriu una carta del tenor següent:

«Sr. Director de l'Esquella: ¿Y donchs que hém de fer? ¿Que ja no llegeix lo *Diluvio*? Miri que aquell Sr. crítich artístich que v'pendre ¡ceguera inaudita! un bocelo de dos metros per un quadro de més de cinquanta pams, continua fent de las sévas, y fins a voste per ferlo eremar, l'hi ha tret lo motiu de *Burinat*. Miri que continua anant a ca'n Parés a veure quadros y fer críticas, valentse de una gramática tant estrafalaria, que fins emplea la paraula *enfarinado*, com si á un quadro l'haguessin de fregir com una sardinal! Miri que segueix ab la mateixa deria de sempre!..

«Jo 'm creya que en lo número passat continuaria aquella campanya ab tant de brillo comensada.

«Y no obstant no duya ni una paraula de aquell célebre crítich, y 'm va fer gastar dos quartos inutilment.

«¿Y donchs qu' hém de fer, Sr. director?

«Espero la resposta en lo pròxim número, y entre tant mani y disposi del seu constant lector, que l'hi desitja molts anys de vida:

BALDIRI PATUM.

Aquí va la nostra resposta:

Sr. Patum: l'hi agraïm lo recort, y estém disposats a donarli explicacions. Al bou per la banya, al home per la paraula, y al crítich aquell.... Vaja, per lo que respecta á aquell crítich, ab un petit qüento contestarem á voste y a ell.

Escollí:

Dos barcelonins, cansats de aquest ditxós Barcelona, v'an determinar anarse'n á París.

—París, deya un d'ells, es una gran ciutat; allà 'ls homes de mèrit, com nosaltres, tot desseguit troban sortida. Jo tinc ciencia y picardia, tu tens capital y esperit d'empresa, y molt serà que al arribar á París no fém forrola.

Y ja 'ls tenen camí de Fransa, contents desde'l principi per deixar de ser senyors, y passar á ser *müssius*; despedintse per sempre de la carn d'olla y del oli d'olivas, y proclamant las excelencias del llart y la mantega.

No més que una cosa 'ls recordava, no Barcelona, sino Andalusia, y eran los cafés, que quan demanavan café ab llet, lo mosso cridava:—*¡Ole! (Au lait).*

Lo barceloní de la picardia solia respondre: *Ca-chipé!*

Y 'l barceloní dels capitals s'hi trencava de riure.

Cada barceloní va tirar pel seu costat.

Lo posseedor de la ciencia duya uns sens fi de plans. Un d'ells se referia á l'exploació industrial de las clavegueras. La cria metódica y la cassera de ratas, y la fabricació de guants, va ser d'entre tots los projectes, lo preferit per una companyia de capitalistes. Mediant una petita subvenció al Ajuntament, va poder emprende ab tota llibertat aquest negoci subterrani, y al cap de l'any, la societat repartia un dividend de un 214 per cent, y 'l nostre héroe retirava, com á premi del seu pesquis, un vint per cent, net y pelat, de las ganancias.

Y l'altre qué feya?

L'altre va posar una gran botiga de fruits d'Espanya y ultramarins: va anunciarla ab molt bombo y campanillas... y á pesar de tot, lo públich, que á París com aquí, té moltes estranyesas, no s'hi acostava á comprar. Los fruits se l'hi malmetián, y 'l capital cada dia l'hi anava á menos.

No havia passat l'any, que ja liquidava, y ab prou feynas recullia de aquell naufragi 'l déu per cent del capital.

Va plantar una botiga més modesta, y també va haver de plegar. Duya la mala sort á sobre.

En aquest estat, va anar á trobar al seu país, desitjós d'explicarli las sévas desventuras.

—No sé que 'u fá, l'hi deya. Lo públich no vol entrar á la botiga. Sembla que jo l'hi fassa por. Estich perdut y me 'n torno á Barcelona.

Lo seu company, que com hém vist, era home de pesquis y de originalitat, va mirarse'l de cap á peus y descubrint alguna cosa en la sevafatxa, va dirli:

—Tu 't quedas á París.

—¿V'ols dir! Y que faré á París?

—Tu 't quedas á París, y si 'm promets fer, sense replicar, lo que jo 't diré, tornarás á recobrar la teva fortuna. Tu 't has cregut que aquí es com á Barcelona. ¡Rutinar!

—Y que haig de fer?

—Buscas una escaleta en un punt céntrich, la llogas, y 't posas á vendre xufas, cacauhets, dàtils y taronjas...

—Estás borratxo?

—Encare no hi acabat Per vendre aquests articles te vesteixes de moro...

—Pero?...

—¿Vols recobrar ó no vols recobrar la teva fortuna? Donchs fés lo que 't dich y no 'm repliquis. Jo 't responch del resultat.

Una senmana després, en una escaleta del boulevard dels Italians, lo capitalista arruïnado, vestit de moro, venia 'ls indicats productes al crit característich de: *¡Xufas y cacaus!*

Tothom se creya que aquesta frasse era árabe pur, y com que á París los hi agrada 'l color local, desde'l principi va tenir una gran parroquia.

Dias hi havia que feya cinquanta y xexanta duros de calaix, y exclamava:

—Pot ser si que aquell ximple tindrà rahò. Vés qui m'ho havia de dir, que fent lo payasso 'm guanyaria la vida.

A lo millor, un parroquià que cada dia l'hi comprava mitja dotzena de taronjas va portarli un número del *Figaro*, ensenyantli un remitit de un vehi de aquell mateix carrer, en lo qual, ab gran empenyo sostenia que 'l moro de la escaleta no era tal moro, ni tal aca, ni tal barraca.

—Vés, que l'hi fá á n'ell, exclamava plé de irritació l'improvisat xufiero. Are que 'l negoci 'm marxava 'm surt aquest ximple, y m'esbulla 'l marro.

Al dia següent, en lo mateix períodich, sortia un altre remitit defensant al moro y declarant qu'era fill de Tunis etc. etc.

—Y es cert, deya 'l moro fingit. Soch fill del barri de ca'n Tunis... ¡Qui l'hi haurá dit! Com hi ha mon no 'u entench.

Y desde llavors, sense tenirhi art ni part l'interessat, va armar-se una polémica de remitits entre 'ls dos vehins, tant acalorada y fogosa, que 'l públich la seguia plé d'interés. Sobre si 'l moro era moro ó no era moro, se las cantavan tant claras, que 'l que negava que 'u fós, fins va dir: «No creuré pas una paraula de lo que diu lo meu contrecant, fins que publiqui la fé de batisme de aquest moro.»

Y l'altre l'hi va respondre: «Ignorant! De desde quant los moros tenen fé de batisme?»

En mitj de tot, lo públich va seguir ab interés la polémica, y si al principi 'l moro feya no més que cinquanta duros de calaix, després va haverhi dias de doscents y fins de trescents duros.

Tots aquells remitits, y aquella trama era obra del seu company.

Lo moro, al últim va montar una gran botiga, millor que la primera, feta al estil dels basars de Tunis; la parroquia va seguirlo, y va acabar fent una gran fortuna.

Y aquí s'acaba 'l qüento, Sr. Patum.

Aixó vol dir, que si un crítich, per compte de vendre críticas racionals, justas é intel·ligents, ven xufas y cacaus, ell se quedarà ab los cabassos plens, y no seré jo qui n'hi compri ni dos quartos.

Y molt menos l'hi portaré parroquia escribintli 'ls remitits.

Tant se me 'n dona que siga bó com dolent; tant me fá que siga moro com cristià. Per ell treballa.

P. DEL O.

UN COP D'ULL ALS TEATROS.

L'empresa del Principal reforsa 'ls espectacles confiats á la companyia dramática y á la de ball, fentnos passar revista á algunas celebritats, dignes d'exhibirse y de ser sentidas.

Va comensar ab en Fortuny, violinista de mèrit y país nostre, al qual se l'hi han de regoneixe facultats genials, que serian superiors si las hagués conduhidas per medi de un estudi pacient; y 'ns ha proporcionat després la satisfacció de farnos tornar á sentir al célebre pianista Teodoro Ritter. Ritter es una maravella. Alguns anys endarrera va venir en companyia de la Carlota Patti, y 'l teatro del Circo es testimoni de que si la Patti va agradar, lo pianista, desconegut fins llavors del nostre públich, va fanatizar. Avuy conserva y ha aumentat, si es possible, aquellas facultats excepcionals, aquella seguretat de pulsació, aquella limpiesa maravellosa, y aquella manera delicada é incomprendible d'interpretar pessas difícils, en un instrument que son molts los que 'l saludan y ben contats los que 'l dominan.

Lo públich l'escollia transportat, y l'ompla d'aplausos.

Fins al estreno del *Mefistófeles* no cal esperar novedats en lo Liceo. Los artistas, ocupats en l'estudi d'aquesta ópera, no poden distreure's ensejantne cap mes. Aixís donchs ha fet lo gasto *Crispino é la comare* magníficament interpretada, *Aida* que prescindint de algun cantant, pot molt ben anar y *Sonámbula*... D'aquesta dispensinme de dirne res. Si 'l pobre Bellini hagués hagut de comensar la carrera en lo Liceo, hau-

ria vist morir la *Sonámbula* y la *Norma*; pero ell en cambi hauria fet pagar ab pena de la vida l'atreuiment *opericida* de alguns artistes.

Al Circo ab *Pepe Hillo* y *Pan y toros* fan forrola. Aquestas sarsuelas taurómacas son verdaderas corridas d'hivern.

La companyia dramática del Liceo, á més del *Registro de la policia*, representa altrás obras del modern repertori, com per exemple *Lo que vale el talento* y demostra per medi de conjunts molt satisfactoris lo que vale l'aplicació, l'estudi y 'l cuidado.

A Romea continuan explotant *Lo dir de la gent* y estrenant obras com *La Cruz del habito* més notable per la seva verificació, que per las sévas condicions dramáticas.

N. N. N.

MONEDA CORRENT.

DIALECTES CASSATS AL VOL.

Mira, ¿véus aquell que passa

allà, prop d'aquell fanal?

—Aquell que va ab gran catxassa?

—Sí. De tota nostra rassa

es lo més original.

Ab sa renda 'n té de sobras;

té trenta duros mensuals;

doncas per fer bonas obras.

ne dona quinze á n'als pobres

—O es molt burro, ó es molt fals.

—Troba un dia una cartera

tota plena de dinés;

y sabent l'amo qui era

la va tornar sens espera.

—Aquest home no fá 'l pes.

—Si acas troba que en la bossa

té moneda de llautó,

tant si es petita com groassa,

per no enganyar, la destrossa.

—Aquest home no está bó.

—Pledejaba ab un falsari,

y després d'haber guanyat

va perdoná á son contrari.

—Aquest home té desvari,

es un boig ben rematat.

—Mira, ¿véus aquell que passa

tant tibet, qu'es alt y gros?

—Que d'u aquell a levitassa?

—Just. De tota nostra rassa

se pot se 'l més misteriós.

A bolsista va posarse

y falsificá papé;

de preso no va escapar-se,

y ara torna á passejar-se.

—Aquest si que s'enten bé.

—Va acometre una empresa

y per últim ha quebrat

causant de molts la pobresa,

mentres ell d'or ha fet presa.

—Si qu'es ben espavilat.

—De vestit sempre varia

cada iver y cada istiu,

y com de sastré cambia

de pagar may v'lo dia.

—Vaya un fulano més viu.

—Va enganar á una nova honrada

prometent se 'l seu marit,

y la deixá abandonada.

—Quina testa més trempada,

aquest si qu'es aixerit!

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

ESQUELLOTS.

No digan que l'Ajuntament de Barcelona té molta sort. Se presenta un Sr. Bosch y Loredó que acredita, segons diuen, 18,784 pessetas de la caixa municipal, y ab un desprendiment que no s'explica, rebaixa 'l deute, y 's dona per pagat y satisfet ab la cantitat de 12,000 no més.

Pero vels'hi aquí que tot de un plegat salta en Cabot, home escéptich, que no créu ab la virtut, ni ab lo desinterés, ni ab las miracles y procura averiguar los motius de aquesta considerable rebaixa.

¡Inútil curiositat! La majoria del Ajuntament se fá 'l desentés, y 'l dictamen s'aproba por una gran majoria.

Lo Sr. Cabot va contar un qüento.

«Hi havia un jove lleig, pobre y desgraciad, que quan buscava un partit corresponent á la seva situació y á la seva butxaca, solia sempre recullir una carabassa.

Un dia v'an oferirli una pubilla molt caya, y 'l pobre xicot no creyent tanta ventura, va exclamar:

—Jove, guapa y rica... y me la donan... Vaja, aixó no pot ser.»

La comparació es de má mestre. Lo nostre ajuntament es lleig, pobre y desgraciad. La pubilla es la rebaixa del Sr. Bosch...

Vaja que no pot ser á no ser que la cosa porti qual...

A Madrid s'ha prohibit que 'ls frares vajan pels carrers vestint d'aquells trajes que van desterrats d'Espanya a l'any 35.

Altra cosa haurien de prohibir. Lo ditxo diu: «El *hábito no hace al monje*.»

Sobre l'expulsió del frares i l'acollida que alguns fanàtics los hi han donat a casa seva, un periódich de París conta una anècdota divertida.

Se tracta de un perdis, sense ofici ni benefici, que 'l han tret de la dispensa. Quan se troba al carrer sense taula ni teulada y ple de gana, medita un plan y l'executa.

Se'n va a un sastre de teatros, l'hi lloga un hàbit de caputxi, y ab los ulls baixos se presenta a casa de una família devota.

—Jo soch un dels perseguits, exclama ab vèu gan-gosa. Poden fer alguna cosa per un pobre caputxi?

Lo senyor y la senyora y la família l'hi besan la mà ab respecte, y l'hi ofereixen l'honra de recullir-lo.

Lo frare fingit, butxaquejant ab molta serenitat diu: —Vaig a ensenyarlos los documents...

—Fugi d'aquí, exclama l'amo de la casa... Vol callar...

—Y aquí 'm tens ben pascut y ben obsequiat, deya 'l frare, contant l'aventura a un company de glòrias y fatigas... Y encare hi ha més...

—Y donchs?

—Res: que la senyora qu'és una galant jamona, m'ha posat un gran carinyo, y are s'ha empenyat en que la confessi... En fi, *nada*, ganga completa!

Una advertencia:

Si algú tracta alguna vegada de detenirlos pretestant qu'és de la policia secreta, cridin a un municipal.

Dias endarrera eran tres galifardeus que volian apoderarse de un honrat industrial fent veure qu'eran de la policia secreta. Aquest va demanar ausili a una pareja de municipals, y 'ls municipals, al veure que aquells fulanos no tenian documents, van durlos a ca la Ciutat.

Anavan per llana y van sortirne esquilats.

Montseny se ha posat la caputxa blanca.

Y 'ls barcelonins hem prèrs la capa, o 'l rús per no ser menos que Montseny.

Una escena d'hivern:

Un jove s'presenta a un basar y demana un rús.

—De quin preu lo vol? pregunta 'l dependent.

—Dels més baratos que tingan.

N'hi proban un que se l'hi posa bè, y al preguntar lo preu n'hi demanan set duros.

—No n'hi volia gastar més que cinch, diu lo jove.

—Llavors, no 'l podem servir.

—Escollí, replica 'l jove, repensantse: fet y fet aquest rús es massa llarch, no me'n podrian retallar un parell de duros?

Ab una senmana a Madrid hi ha hagut nou suïcidis.

Ja es una tarifa una mica massa carregada.

Un filantropo deya: —Lo suïcidí es un delictu y jo 'l castigaria de una manera feròs. A tot suïcida que realís lo seu intent, lo que menos lo condemnaria a presiri per tota la vida.

A la Curia d'aquest bisbat s'ha descobert que un individu era casat tres vegades.

Ja 'm sembla que 'l veig. Serà un subjecte molt devot, de molt bonas costums, y molt capàs de pendre's al peu de la lletra tots los concells de la gent de sotana.

—Sobre tot, germà, devia dirli 'l confes, sobre tot frequenti 'ls sagraments.

Y ell que sab molt bè que 'l matrimoni es un sagrament, vinga casarse y fora.

S'ha sollicitat permis del prefecte de Policia de París per celebrar en lo Palacio de la Industria una exposició de donas guapas.

Es una bona idea.

—Magnífica exposicion de *ganao*! deya un andalus.

Un eco americà: L'escena passa a Nova York.

Entra un senyor a casa de un armèr y l'hi demana un revólver.

—Aquí en tèn un de molt bonich: es un magnífich revólver de família.

—De família? Espilquis.

—Jo l'hi diré: es com vèu, de sis tiros: un parell de balas per la seva senyora, un altre parell pel destructor de la seva felicitat, y després, las dos restants per vostè. Ja 'n vèu, un revólver de última moda. En quinze dias, n'hi venut un grapat de dotzenas, com a regalo de bodas.

Per idees magnas no hi ha com Barcelona.

Es cert que 'l cementiri del Poble Nou era un perill

per una important barriada de Barcelona. Per lo tant no hi ha més que tancar-lo y obrirne un altre.

Se busca 'l terreny y s'troba entre Horta y Sant Andreu, en un siti anomenat la Torre del Pardals.

Es magnífich, molt ben situat, tètotas las condicions, no més hi ha una cosa.

Que per sota del terreny passa l'aygua de Dos Rius y l'aygua de Moncada. Lo qual donarà per resultat que 'ls vius nos beurem las filtracions dels morts.

En mitj de tot hi ha un remey molt senzill, per evitar desgracias:

—Deixar de beure aygua y beure vi a tot pasto.

A Granada un home va acostarse al sereno, dihentli:

—Bona nit y bona hora.

—¿Qué se l'hi ofereix? va preguntar lo sereno.

—Vinch perque fassa l'obsequi de durme a la presó.

N'hi fet una de molt crespá, y 'm sabria greu que no m'agafessin.

Lo sereno l'va complaure.

Al menos si hi ha molts presos que s'escapan, hi ha criminals que sollicitan l'ingrés.

Per gent de bon humor, Andalucía.

Are qu'és moda aixó del extrems, vaig a buscarne un.

—Sabén quin es l'extrém del home pur y casto?

No *acariciar* ni menos una quimera.

Rétol posat al aparador de un negociant de objectes piadosos:

«Gran liquidacion de vírgenes de porcelana y de barro.»

QUÈNTOS.

Va morir intestat un pare de família y 'ls germans que quedavan se varen partir l'herencia; y mentres tots menos un van col·locar los seus interessos a casa de un banquer, l'altre qu'era un calavera desfet va ferse malbé la seva part en quatre dias.

Al cap de poch temps lo banquer va quebrar, y 'l calavera deya.

—Digas que si jo arribo a fiarme de aquest pillet, me deixa pelat com una rata.

A la columna Vendome de París qu'és molt alta hi ha una porteta, una escala de caragol interior, y un porter encarregat de acompanyar als curiosos que desitjan pujar fins al cap-de-munt.

Eran las sis de la tarde, l'hora en que 'l porter acostuma a tancar la porta y retirar-se.

—Passa 'l favor, digué un jove, deixim entrar.

—Dispensi; pero son las sis, observá 'l porter.

—No importa; deixim entrar, tanqui la porta y retiris.

—Si 'Y per hont sortirà?

—Ja m'hi fet compte de sortir pel cap-de-munt.

Era un suïcida.

A l'estació de Ripoll, pochos dias després de l'inauguració del carril, se presenta un pagés que vol anar a Vich, y que no sab com s'hi ha de compondre.

—Escolléu company ¿com ho tinc de fer per anar a Vich? pregunta a la primera persona ab qui s'topa.

—Primer de tot heu de pendre bitlet.

Lo pagés observa que hi ha un coix a l'estació que ven bitlles de la rifa, y 'n pren un del Hospital.

—Y are? digué 'l pagés.

Tothom se va fer un panxó de riure.

Alguns compadescuts de la seva bona fe, van acompanyar-lo a la reixeta, y l'hi van fer pendre bitlet per Vich.

—Veyèu? l'hi deyan: aixó es com los cotxes, sino qu'en lloch de donarvos una papeleta vos donan un carrò.

Després van acompanyar-lo a la sala d'espera, advertintli que quan obrissen la porta sortís ab l'altra gent y pujés al tren.

Lo bon home ja feya mitj quart que s'esperava y estava ple de impaciencia, per lo que preguntá al revisador que hi havia a la porta:

—¿Qué n'hi ha per molt?

—Mitja horeta curta, digué l'empleat.

—Ja veurá, jo comenso a passar.... Mentres tant estiraré las camas. Si per cas quan lo carril me trobi, ja parará una mica.

Una mare parlant ab repulsió de l'educació massa seria que alguns donan als seus fills, ensenyantlos a fingir y cohibintlos, deya:

—Francament, las criaturas massa serias no m'agradan. Veji 'ls meus fills. Los meus fills tots son naturals!

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
La primera tota sola es membre del cos humà; al infant diuhen *dos-doble* los que parlan castellà.

La tercera es una nota de l'escala musical y 'l tot nom de una donzella ab qui 'm casaré aviat.

TIXA XICH DE M. DE R.

II.
La primera no es barato segona tampoch dolent: traginant total Climent se posá com un mulato.

EUDALT SALA.

SINONIMIA.

Si 't tiras may dintre un tot tot total ne sortiràs; sens ser tot fangar no 's pot y si 'u probas no podràs.

UN TAPÉ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8—Nom de dona.
6 3 2 3 2 8 7 8—Idem.
8 5 8 3 2 8—Idem.
8 7 8—Idem.
6 5 2 3 2 8—Idem.
5 8 7 6 3 8—Idem.

EX-BOLSA n.º 2.

TRIÀNGUL.

Omplir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª ratlla un animal tendre; 2.ª un liquit untuós, y la 3.ª la qualitat de un objecte plà.

REMOLL.

TRENCA-CLOSCAS.

Revolca.

Ab aquestas lletres degudament combinadas, formar lo nom de una vila catalana.

ANGEL SALABERN.

GEROGLIFICH.

U q Nu Ci Om P
l ne O m O

LO DEL LLOBREGAT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Castelltersol.
2. IDEM 2.ª.—Reparo.
3. ENDEVINALLA.—Cals.
4. MUDANSA.—Gil, fil, mil.
5. ROMBO DE PARAULAS.—
P
a
s
P
a
l
a
u
S
a
l
U
6. CONVERSA.—Norma.
7. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—7 3 9 5 6
6 9 7 3 5
3 6 5 9 7
5 7 3 6 9
9 6 5 7 3
8. GEROGLIFICH.—Deu està entre sants.

ANUNCIS.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET.

AB XARADAS, EPIGRAMAS, ENDEVINALLAS Y FINIS GUIATS PER LAS QUINERAS.

Gran assortit per tots los gustos y totas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d'or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 2 rals fins a 18. Tot aixó ho trobaran en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 10. Vajin a veure'ls y se convenceran que no exagerem.

VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corresponents s'otorgan grans rebaixas.

CALENDARIOS ILUSTRADOS EN FORMA DE LIBRO.

Almanaque de la Ilustración, 8 rs.; de El Buzuelo, con cromos, 8 rs.; de La Alegria, Chistes, Tio Carcoma, Bueno, bonito y barato, Hispano Americano, Quita pesares, Enciclopédico, La Risa, Los Maridos, etc. todos con laminas a 4 rs. El Cencerro, 2 rs. y El Cas-cabel 1 rs.—Se venden llibreria de Lopez, Rambla del Centro, 20.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatro, 21 y 23.

Sostindrem la barricada
tots plegats fins a la mort.

Y are aquí plegats arriban
digas frares, digas...

La moda tréu frares mascles
y 'ns dona frares famellas.

Y aquests posantse caputxas
son tant ridículs com ellas.